

Arrest

nr. 219 427 van 3 april 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. JACOBS
Kroonlaan 207
1050 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, op 5 oktober 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 september 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 7 november 2018 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. JACOBS en van attaché E. GOOVAERTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Syrische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 24 december 2014 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 13 oktober 2015.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 8 januari 2016 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 11 mei 2016 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot inoverwegingname van een asielaanvraag (meervoudige aanvraag). Verzoeker werd gehoord op 6 juni 2017.

1.3. Op 4 september 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 5 september 2018 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart dat u de Syrische nationaliteit bezit, een soennitische Arabier bent, en op 11 juni 1962 in Aleppo bent geboren. Doorheen de jaren woonde u in verschillende wijken in Aleppo, waaronder Hamza Beek, Sha'er, en Saif Al Dawla. In 1983 huwde u met E.(...) S.(...) (OV X - CG X: weigering vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus, dd. 09/02/2018). Ondertussen hebben jullie drie kinderen: A.(...) S.(...), M.(...) A.(...), en I.(...).

In 1994 behaalde u aan de universiteit van Aleppo uw ingenieursdiploma. Van 1994 tot 1996 volbracht u de militaire dienst als 'mulazzim' ('tweede luitenant') bij de afdeling 'Elektronische oorlog' ('radarafdeling') in Damascus. U was er onderhoudsingenieur. Na het afzwaaien werd u verplicht om vijf jaar als ingenieur voor de overheid te werken. U werd tewerkgesteld bij de communicatieafdeling van de overheid in Hamdaniya, het centrum belast met beveiligde communicatie en telefoontaps.

Vanaf 2000 werkte u als ingenieur elektromechanica voor diverse Libanese bedrijven, waaronder Fairouz en Siplast. U werkte voornamelijk in Afrika en werd gestationeerd in o.a. Sierra Leone, Liberia, Guinée, en Ivoorkust. Vanaf 2003 woonde en werkte u vanuit Dakar, Senegal. Ook uw familie vervoegde u in Senegal. In 2006 verhuisde u definitief naar Senegal. Sindsdien keerde u slechts éénmaal per jaar terug naar Syrië om een maand verlof te nemen. In 2010 was u voor het laatst in Syrië.

U verbleef in Senegal op basis van jaarlijkse verblijfsvergunningen die u via uw werkgever verkreeg. Bovendien investeerde u in 2009 in een textielzaak. Die investering was echter geen lang leven beschoren.

In 2012 ging uw werkgever, Siplast, failliet en kon uw werkvergunning niet worden verlengd. U besloot daarom werk te zoeken in Egypte. Op 13 februari 2013 reisde u naar Egypte. Uw familie bleef ondertussen in Senegal. Na enkele maanden reisde uw echtgenote u achterna. U vond geen werk in Egypte en besloot naar Senegal terug te keren. U betrad middels een regulier visum het land en betaalde smeergeld om uw oude verblijfsvergunning te vernieuwen.

In september of oktober 2014 kwam uw vader om het leven bij een raketinslag op zijn woning in Kafr Aya.

Omwille van het faillissement van uw werkgever kon u niet langer rekenen op een werkvergunning. U besloot daarom Senegal te verlaten. Met behulp van een smokkelaar verkreeg u een vals Senegalees paspoort onder uw identiteit. Via het paspoort regelde de smokkelaar u een Spaans Schengenvisum, type C.

*Op 22 december 2014 reisde u, vergezeld van de smokkelaar, naar Spanje. Bij aankomst in Madrid verdween de smokkelaar met het Senegalees paspoort. U bleef twee dagen in Spanje en reisde vervolgens naar België. Op 30 december 2014 verzocht u **een eerste maal** in België om internationale bescherming. U vernam dat uw vingerafdrukken geregistreerd waren bij de Spaanse autoriteiten en dat u mogelijks zou worden teruggeleid naar Spanje. Om een terugleiding te vermijden dook u onder in een huurwoning te Jette.*

Op 27 januari 2015 bood u zich niet aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), waardoor uw verzoek om internationale bescherming op 17 februari 2015 door DVZ onontvankelijk werd verklaard. In hoofde van u nam DVZ een beslissing tot 'afstand van asielaanvraag (technische weigering)'.

Op 19 augustus 2015 reisde uw echtgenote vanuit Senegal per vliegtuig naar Turkije. Vervolgens bereikte ze op per boot de Griekse eilanden. Vanuit Griekenland reisde ze per vliegtuig naar België. Op 6 oktober 2015 verzocht uw echtgenote in België om internationale bescherming.

Een week later, op 13 oktober 2015, diende u **een tweede verzoek** om internationale bescherming in. Op 11 mei 2016 verklaarde het CGVS uw tweede verzoek ontvankelijk.

Op 1 juli 2016 keerde uw echtgenote terug naar Senegal omdat ze bij haar kinderen, waaronder volwassenen en één minderjarige, wou verblijven.

In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming verklaart u niet naar Syrië terug te kunnen omwille van de onveilige situatie in het land. Bovendien bent u gekant tegen het Baath-regime. U heeft hierover discussies met vrienden en u heeft bovendien deelgenomen aan enkele betogingen in België. U vreest dat de Syrische autoriteiten dit zullen vernemen. Bovendien heet u O.(...), wat een typisch soennitische naam is, en vreest u voor represailles door andere sektarische gezindten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten voor: uw verlopen identiteitskaart dd. 10/02/1983, identiteitskaart dd.15/02/2010, identiteitskaart van zoon A.(...) S.(...) dd. 14/04/2001, verlopen paspoort dd. 18/02/2010, kopie aantal pagina's uit het verlopen paspoort van echtgenote dd. 08/06/2005, kopie aantal pagina's uit het paspoort van echtgenote dd. 18/04/2012, kopie aantal pagina's uit paspoort van dochter I.(...), kopie aantal pagina's uit het paspoort van zoon M.(...) A.(...), kopie aantal pagina's uit het paspoort van zoon A.(...) S.(...) dd. 08/08/1999, familieboekje, militair boekje, kopie huwelijksakte, uittreksel strafregister 07/04/2005, uittreksel strafregister van echtgenote 09/08/2004, uittreksel burgerlijke stand dd. 07/04/2005, kopie attest van gezinssamenstelling dd. 17/08/2008, attest van professionele ervaring dd. 22/07/1997, badge orde van ingenieurs, aangifte verlies van documenten - Belgische federale politie dd. 23/10/2015, kopie diploma licentiaat ingenieursstudies, kopie diploma baccalaureaat.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Het CGVS benadrukt dat er in hoofde van u momenteel geen twijfels bestaan dat u effectief drager bent van de Syrische nationaliteit.

Er dient echter te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats **uw verantwoordelijkheid en plicht** om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Deze samenwerkingsplicht in hoofde van het CGVS bestaat er in de eerste plaats in dat het CGVS nauwkeurige en actuele informatie verzamelt over de algemene omstandigheden in het land van herkomst (HvJ, C-277/11, M.M. t. Ierland, 2012, §§ 65-68; EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 98). Dit vloeit logischerwijze voort uit het feit dat het doel van de procedure voor de toekenning van internationale bescherming er in bestaat na te gaan of een verzoeker al dan niet nood heeft aan internationale bescherming, en bij de beoordeling van deze beschermingsnood niet alleen rekening moet worden gehouden met de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, maar ook met algemene omstandigheden in het land van oorsprong op het tijdstip waarop een beslissing wordt genomen (artikel 48/6, § 5 Vw.).

Wat de persoonlijke omstandigheden betreft, spreekt het voor zich en wijst ook het EHRM er op dat een **verzoeker in wezen de enige partij is die in staat is om informatie over zijn persoonlijke omstandigheden te verschaffen**. Bijgevolg rust de bewijslast, voor wat de individuele omstandigheden betreft, in beginsel op de schouders van de verzoeker, die zo spoedig mogelijk alle elementen ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming dient neer te leggen (EHRM, J.K. e.a. t. Zweden, nr. 59166/12, 23 augustus 2016, § 96).

Het CGVS wijst er vervolgens op dat de identiteit, nationaliteit en herkomst van een asielzoeker de kernelementen uitmaken in een asielprocedure. Het is immers binnen het kader van deze fundamentele gegevens dat een asielrelaas op zijn intrinsieke merites kan beoordeeld worden. Het komt dan ook aan u toe om aan het Commissariaat-generaal de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen om over te kunnen gaan tot het onderzoek van uw aanvraag. Het Commissariaat-generaal mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, **nationaliteit en plaatsen van eerder verblijf**, zodat het land of de landen die geacht worden bescherming te bieden kunnen bepaald worden.

Hierbij is het van belang er op te wijzen dat een vluchteling elke persoon is die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

Bijkomend dient opgemerkt te worden dat het CGVS overeenkomstig artikel 48/6, § 5, e) van de Vreemdelingenwet bij de beoordeling van het verzoek rekening dient te houden met de vraag of in redelijkheid kan worden verwacht dat de verzoeker zich onder de bescherming kan stellen van één van de landen waarvan hij de nationaliteit kan invoeren. Dit is een logisch gevolg van het algemeen aanvaarde principe dat internationale bescherming slechts kan worden verleend indien blijkt dat de verzoeker geen enkele aanspraak kan maken op nationale bescherming. Deze redenering vindt tevens steun in artikel 1 A (2), § 2 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, dat bepaalt dat indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, de term "het land waarvan hij de nationaliteit bezit" elk van de landen betekent waarvan hij de nationaliteit bezit. Indien deze persoon de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet invoert zonder dat er daartoe een geldige reden is die wordt ingegeven door een gegronde vrees, kan er nog volgens deze bepaling van worden uitgegaan dat de persoon beroep kan doen op nationale bescherming.

Tot slot dient opgemerkt te worden dat er, in overeenstemming met artikel 48/5, § 4 van de Vreemdelingenwet, geen behoefte aan internationale bescherming is indien een verzoeker reeds in een eerste land van asiel reële bescherming zou genieten, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de reële bescherming die hem reeds werd toegekend in het eerste land van asiel of dat hij niet opnieuw tot het grondgebied van dit land wordt toegelaten.

In het licht van het voorgaande en overeenkomstig artikel 48/6, § 1, eerste lid Vw. bent u derhalve verplicht om van bij aanvang van de procedure **uw volle medewerking** te verlenen bij het verschaffen van informatie over uw verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan u is om de nodige feiten en **relevante elementen** aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Deze relevante elementen omvatten luidens artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet onder meer, doch niet uitsluitend, uw verklaringen en alle documentatie of stukken in uw bezit met betrekking tot uw identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom u een verzoek indient.

In casu dient evenwel vastgesteld te worden dat u het CGVS verhindert een correct zicht te krijgen op uw nationaliteit(en), alsook uw verblijfssituatie en statuut in Senegal en dus uw eventuele nood aan bescherming, en dit om onderstaande redenen.

U en uw echtgenote trachtten de Belgische autoriteiten doelbewust te misleiden door valse verklaringen af te leggen met betrekking tot jullie verblijf in Senegal.

Bij het invullen van de Vragenlijst en de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw echtgenote dat ze tot 2012 onafgebroken in Syrië had verbleven. Nadien zou ze respectievelijk in Dakar, Egypte, en (opnieuw) Dakar hebben verbleven alvorens via Turkije naar Europa te zijn gereisd (zie Verklaring, S.(...), vraag 10, 31). Nog volgens haar deed het oorlogsgeweld haar beslissen om in 2012 Aleppo te verlaten (zie Vragenlijst, S.(...), vraag 3.5). U liet van uw kant optekenen dat u tot eind 2010 in Aleppo heeft gewoond. Nadien zou u tot en met 2011 in Senegal hebben gewerkt, rond 2012 naar Egypte zijn verhuisd, in 2013 teruggekeerd zijn naar Dakar, en vervolgens in 2014 via Spanje naar België zijn gereisd (zie Verklaring, A.(...), vraag 10, 31 - zie Vragenlijst vraag 3.5). Die voorstelling van jullie levensloop strookt geenszins met wat u tijdens het persoonlijk onderhoud liet optekenen. Daar gaf u namelijk te kennen dat u sinds 2000 in Afrika werkt en dat u en uw echtgenote sinds 2003 in Senegal verbleven, occasionele (korte) bezoeken niet te na gesproken (zie CGVS, p. 4-5, 13).

Uit het bovenstaande blijkt dat jullie doelbewust verzaakten aan de medewerkingsplicht die op iedere verzoeker rust en die vereist dat men van in het begin van de asielpcedure alles in het werk stelt om de bevoegde asielinstanties een volledig en correct beeld te bieden van alle elementen die van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Niet enkel wijst het er op dat u en uw echtgenote geen zicht wensen te bieden op jullie verblijf en verblijfsmodaliteiten in Senegal, het doet ook ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.

Uit de voorhanden zijnde landeninformatie blijkt vervolgens dat de Senegalese nationaliteitswetgeving mogelijkheden biedt tot het verwerven van de Senegalese nationaliteit. De Syrische nationaliteitswetgeving staat bovendien het dubbel staatsburgerschap toe.

Uit de Senegalese nationaliteitswetgeving blijkt dat buitenlanders de nationaliteit kunnen verwerven op basis van een huwelijk met een Senegalees staatsburger of op basis van tien jaar verblijf in het land. Deze termijn kan worden herleid tot vijf jaar in het geval de aanvrager een bijzondere bijdrage heeft geleverd aan het land, hetzij op artistiek, wetenschappelijk, literair, of sportief vlak. Ook het introduceren van nieuwe industrieën of nuttige uitvindingen, het oprichten van bedrijven, het ontginnen van landbouwgebieden, of meer in het algemeen de organisatie van iedere activiteit die bijdraagt aan de sociale of economische ontwikkeling van het land of het creëren van werkgelegenheid (zie Landeninformatie, COI Focus - Senegal: nationaliteitswetgeving, uittreksel Senegalees staatsblad). Uit dezelfde landeninformatie blijkt dat Senegal de dubbele nationaliteit aanvaardt voor buitenlanders die de Senegalese nationaliteit hebben verworven. Men hoeft met andere woorden geen afstand te doen van de nationaliteit van het land van herkomst (zie Landeninformatie, Citizenship Law in Africa: a comparative study, p. 74-76, 79). Voorts blijken de administratieve stappen om de Senegalese nationaliteit te verwerven transparant en toegankelijk voor eenieder die dat wenst (zie Landeninformatie, Vos démarches administratives - Demander à acquérir la nationalité sénégalaise par décret).

Uit de aan het dossier toegevoegde landeninformatie blijkt bovendien dat u als Syrisch burger het dubbel staatsburgerschap kan verwerven (zie Landeninformatie, Syrië: dubbel staatsburgerschap).

Uit uw verklaringen blijkt dat u op de hoogte van de mogelijkheden om als buitenlander de Senegalese nationaliteit te verwerven (zie CGVS, p. 7).

Bovendien blijkt dat uw dochter I.(...) ondertussen de Senegalese nationaliteit heeft verworven via haar huwelijk met een Senegalees burger en dat ook uw zoon A.(...) S.(...) de naturalisatieprocedure heeft opgestart (zie CGVS, p. 15). Uw kinderen kennen en benutten met andere woorden de mogelijkheden tot het verwerven van de Senegalese nationaliteit.

Bovendien kan worden aangenomen dat u in aanmerking komt voor het verwerven van de Senegalese nationaliteit.

U verklaart weliswaar dat u geen andere nationaliteit heeft dan de Syrische en dat u nooit stappen heeft ondernomen om de Senegalese nationaliteit te verwerven. Meer nog, u beweert dat u niet voldoet aan de voorwaarden om de Senegalese nationaliteit te verwerven (zie CGVS, p. 3, 7, 8). Er zijn gegronde redenen om hier geen geloof aan te hechten. U had tussen 2003 en december 2014, een periode van om en bij elf jaar, namelijk uw hoofdverblijfplaats in Senegal, u werkte er in dienst van Siplast en had op een gegeven moment een eigen zaak (zie CGVS, p. 4, 5-7, 8). U voldeed in die zin aan de voorwaarde van tien jaar permanent verblijf in Senegal. Of u middels uw werk en profiel ook een bijzondere bijdrage aan het land heeft geleverd en op die manier in aanmerking kwam om reeds na vijf jaar de Senegalese nationaliteit te verwerven, kan op basis van de voorhanden zijnde informatie niet worden opgemaakt. Volgens u voldoet u niet aan de voorwaarden omdat u in de periode 2003-2006 tijdens het reizen uw Senegalese verblijfskaarten kwijtraakte en bij binnenkomst in Senegal steeds een nieuwe verblijfsvergunning moest aanvragen. Dit ongemak was volgens u te wijten aan een (administratief) probleem bij het ministerie van Binnenlandse Zaken (zie CGVS, p. 7). Die uitleg kan echter niet overtuigen aangezien uit uw verklaringen evengoed blijkt dat u in de periode 2003 tot 2014 steeds een jaarlijkse verblijfsvergunning ter beschikking had en dus op geen enkel moment zonder geldige vergunning in het land verbleef (zie CGVS, p. 6). U verklaart vervolgens dat uw werkgever failliet ging in 2012, waardoor u niet meer in staat was om uw werkvergunning te laten vernieuwen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in februari 2013 naar Egypte vertrok, uw Senegalese verblijfsvergunning tijdens uw verblijf in Egypte verliep, maar dat u in augustus 2013 naar Senegal kon terugkeren, het land binnenkwam met een tijdelijk visum, en dat u vervolgens met behulp van uw werkgever uw verblijfsvergunning opnieuw kon verlengen. Volgens u diende u te betalen voor de verlenging van uw vergunning (zie CGVS, 8-10). Ook nu blijkt dat u tijdens uw verblijf in Senegal steeds een geldige verblijfsvergunning ter beschikking had.

Verder staat u uw verblijfsmodaliteiten in Senegal niet met de nodige stukken.

U legt niet het minste begin van bewijs voor ter staving van uw verklaringen over uw verblijfssituatie in Senegal. U legt daarentegen wel uw ondertussen verlopen Syrische paspoort voor. Uit het neergelegde paspoort kan worden opgemaakt dat u sinds 29 juli 2003 bent ingeschreven bij het Syrisch consulaat in Dakar (zie Documenten, paspoort, p. 5), wat bevestigt dat u inderdaad effectief sinds 2003 Senegal als verblijfplaats heeft. Voorts werd het paspoort op 18 februari 2010 in Aleppo uitgegeven. Het document werd merkwaardig genoeg niet gebruikt om Syrië in 2010 te verlaten en vanuit Syrië Senegal terug binnen te reizen (zie CGVS p. 5). Verder blijkt uit het paspoort dat u in augustus 2013, na uw verblijf in Egypte, effectief Senegal bent ingereisd middels een gewoon (tijdelijk) visum (zie Documenten, paspoort).

Het is bovendien zeer weinig aannemelijk dat u nooit heeft overwogen om de Senegalese nationaliteit aan te vragen.

Uit het voorgaande bleek namelijk dat uw twee kinderen wel het nut inzagen van de Senegalese nationaliteit en dat ze die hebben aangevraagd op basis van hun huwelijk met Senegalese burgers. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw laatste bezoek aan Syrië dateert van 2010 (zie CGVS, p. 4, 5) en dat u momenteel niet naar Syrië wil terugkeren (zie CGVS, p. 17, 19-21). Aangezien het conflict u er al jaren van weerhoudt om naar Syrië terug te keren, is het zeer merkwaardig dat u, een hoogopgeleide man die gedurende 11 jaar zijn hoofdverblijfplaats in Senegal had, de diverse mogelijkheden op een langdurig, legaal verblijf of de naturalisatieprocedure in Senegal niet benutte of trachtte te benutten (zie CGVS, p. 6-7, 8) én in plaats daarvan opteerde voor een riskante reis naar Europa met onzekere uitkomst (zie CGVS, p. 7-8, 9).

Er zijn vervolgens duidelijke aanwijzingen dat u effectief over een geldig en authentiek Senegalees paspoort beschikt.

Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat u op 10 december 2014 via het Spaans consulaat in Dakar een Schengenvisum voor vijftien dagen verkreeg op basis van professionele redenen. Het visum werd aangevraagd middels een Senegalees paspoort onder uw identiteitsgegevens (zie 1355.txt, toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaart weliswaar dat het om een vals Senegalees paspoort ging en dat de smokkelaar alle geplogenheden voor u heeft geregeld, maar die uitleg is geenszins geloofwaardig.

Om te beginnen zijn uw verklaringen omtrent uw visumaanvraag ongeloofwaardig. U verklaart dat u van de smokkelaar een paspoort en een visumdossier werd toegestopt waarmee u zich persoonlijk bij het Spaans consulaat moest aanbieden in het kader van de visumprocedure (zie CGVS, p. 4, 10). De aanvraagprocedure voor een Schengenvisum verloopt volgens een geijkte procedure en vereist dat u aan de voorwaarden voldoet zoals geformuleerd in artikel 14 van de visumcode (zie Landeninformatie, visumcode). Bij het indienen van de aanvraag en bij het binnenkomen van de Europese unie bestaat de kans dat u hier over zou worden bevraagd. Er mag dus redelijkerwijs worden verwacht dat u op de hoogte was van de inhoud van het visumdossier. Dat was volgens u niet het geval: u heeft het dossier zelfs niet ingekeken. U beweert dat de smokkelaar liet optekenen dat u een eigen bedrijf had maar u weet niet welk soort bedrijf het was of hoe het bedrijf heette. Evenmin weet u wie uw borgpersoon in Spanje was. Er zou een som geld aan de kant gezet zijn als borg maar u weet niet over welke som het ging en bij welke bank het geld was ondergebracht. Daarnaast kan u niets over de reisverzekering vertellen. Volgens u zou de smokkelaar dit in orde hebben gebracht, samen met de boeking van het hotel en het boeken van de vliegtickets (zie CGVS, p. 10). Uw beweerde onwetendheid doet de nodige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Die twijfels worden versterkt door uw twijfelachtige verklaringen omtrent uw reis naar Europa. Zo kan u niet uitleggen waarom de smokkelaar het nodig achtte om u bij uw reis naar Europa te vergezellen en op die manier het risico te lopen bij een eventuele controle te worden onderschept. Hiermee geconfronteerd houdt u het er bij dat hij 'iets te doen had in Europa'. Na aankomst zou u hem het uitstaand bedrag hebben betaald, waarna hij het Senegalees paspoort in beslag nam en verdween. Dergelijke gang van zaken is in de geschetste context niet geloofwaardig en onderstreept het vermoeden dat u wel degelijk over een authentiek Senegalees paspoort beschikt. U legt niet het minste begin van bewijs voor om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen hieromtrent teniet te doen.

De vaststelling dat uw echtgenote vrijwillig naar Senegal is teruggekeerd bevestigt op zijn beurt dat u en uw gezinsleden er effectief over een verblijfsalternatief (kunnen) beschikken.

Volgens u verbleef uw echtgenote sinds 2003 onafgebroken bij u in Senegal. U beweert dat ze geen verblijfsvergunning had, wat geen enkel probleem vormde in Senegal (en bij uitbreiding in Afrika) (zie CGVS, p. 13). Die uitleg kan echter niet overtuigen. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat uw echtgenote op het moment van het persoonlijk onderhoud reeds meer dan een jaar in Senegal verbleef en dat ze er in tussentijd een verblijfsvergunning heeft verkregen. U verklaart dat u niet weet om welke vergunning het gaat maar 'denkt dat het niet moeilijk is om er één voor haar te laten maken aangezien uw kinderen er verblijven'. U gaat er dan ook van uit 'dat ze hun plan zullen trekken daar'. Niet enkel is dat een bijzonder laconieke houding, het is bovendien ongeloofwaardig dat u niet zou weten op basis van welke verblijfsvergunning uw echtgenote momenteel in Senegal verblijft. Uw uitleg staat ook in schril contrast met uw verklaringen over haar verblijf in Senegal tussen 2003 en haar vertrek naar België in 2015. In die periode zou ze namelijk nooit een verblijfsvergunning hebben gehad. Dat u tegelijkertijd laat uitschijnen dat het bijzonder makkelijk is om een verblijfsvergunning te bekomen (zie CGVS, p. 14-15), doet dan ook de nodige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen omtrent haar verblijf in Senegal tussen 2003 en 2015.

Vervolgens blijkt uit uw verklaringen dat ze middels een valse Senegalese verblijfsvergunning van België naar Senegal is teruggekeerd (zie CGVS, p. 14). U legt echter niet het minste begin van bewijs voor van deze (valse) verblijfsvergunning. Uw verklaringen hieromtrent kunnen dus niet worden geverifieerd. Bovendien blijkt uit de kopie van haar Syrisch paspoort dat ze middels het document Senegal kon en mocht binnenreizen.

De vaststelling dat uw echtgenote schijnbaar zonder problemen Senegal kan in- en uitreizen én er bovendien makkelijk een verblijfsvergunning kan bekomen, toont nogmaals aan dat u en uw gezinsleden wel degelijk over een geldig verblijfsalternatief in Senegal beschikken.

Ter volledigheid moet worden opgemerkt dat er los van de naturalisatieprocedure nog andere mogelijkheden bestaan om in Senegal een verblijfsvergunning te verkrijgen.

Niet enkel is het volgens u makkelijk om in Senegal een verblijfsvergunning te bekomen, u stelt ook dat er voor investeerders mogelijkheden bestaan om een verblijfsvergunning te verkrijgen. U beweert niet te weten hoe die regeling precies in elkaar zit (zie CGVS, p. 6-7), wat echter hoogst opmerkelijk en ongeloofwaardig is voor iemand die jarenlang in Senegal heeft gewerkt en er in een zaak heeft geïnvesteerd.

Los daarvan zijn er geen redenen om te veronderstellen dat u Senegal heeft verlaten als gevolg van een gegronde vrees voor vervolging, zoals vastgelegd in de vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade, zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming.

U beroept zich op het verlopen van uw werkvergunning om uw vertrek uit Senegal te motiveren. U haalt geen bijkomende redenen aan voor uw vertrek (zie CGVS, p. 9). Zoals reeds besproken is het echter niet geloofwaardig dat u niet beschikt over de Senegalese nationaliteit of een geldig verblijfsalternatief.

Tot slot moet worden opgemerkt dat uw een aantal andere elementen uw algemene geloofwaardigheid aantasten.

U beweert namelijk dat uw moeder in 2012 een natuurlijke dood stierf en dat uw vader in 2014 om het leven kwam bij een raketinslag in zijn woning te Aleppo (zie CGVS, p. 11, 20). Niet enkel weet u opvallend weinig te vertellen over de concrete omstandigheden van diens overlijden (zie CGVS, p. 20), uw verklaringen staan ook haaks op wat u en uw echtgenote bij DVZ lieten noteren. Bij het invullen van de Verklaring zei u namelijk dat uw moeder in 2012 om het leven kwam bij een raketinslag op de woning. Uw vader zou pas in 2014 overleden zijn (zie Verklaring, vraag 13A). Uw echtgenote liet eveneens optekenen dat uw moeder bij een raketinslag om het leven kwam. Zij situeerde het voorval echter omstreeks 2013 (zie Verklaring, vraag 15a). U slaagt er niet in om een overtuigende uitleg te geven voor deze flagrante tegenstrijdigheden. Dergelijke zaken wijzen er op dat u niet uw volledige medewerking aan het onderzoek van uw asielmotieven wenst te verlenen, wat niet strookt met de medewerkingsplicht die op u rust.

Rekening houdend met het geheel van bovenstaande bevindingen, dient besloten te worden dat u het CGVS geen duidelijkheid verschaft over de omstandigheden van uw verblijf in Senegal, en uw eventuele (verblijfs)status ginds, terwijl dit onontbeerlijk is om uit te sluiten dat u ingevolge uw verblijf in Senegal, en dit voor de indiening van uw asielaanvraag overeenkomstig artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet, aldaar een reëel beschermingsalternatief heeft bekomen, waardoor de noodzaak aan en het recht op een internationale beschermingsstatus in België komen te vervallen.

De andere door u voorgelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande appreciatie.

De (kopieën van de) identiteitsdocumenten van u en uw gezinsleden bevestigen hoogstens jullie identiteit, Syrische nationaliteit, en herkomst. Die elementen staan momenteel niet ter discussie. Hetzelfde geldt voor de diverse voorgelegde documenten van de Syrische burgerlijke instanties, en de documenten met betrekking tot uw opleiding en uw professionele bezigheden. Ook de aangifte bij de Belgische federale politie met betrekking tot het verlies van uw documenten verandert niets aan bovenstaande appreciatie, aangezien ze op geen enkele manier duidelijkheid verschaft over de omstandigheden van uw verblijf in Senegal en uw eventuele (verblijfs)status in het land.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op het feit dat u niet kan worden teruggeleid naar Syrië."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 2, § 2 en § 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de artikelen 48/3, 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), artikel 149 van de Grondwet, het beginsel van behoorlijk bestuur dat bij de administratie berust bij het voorbereiden en opmaken van een administratieve beslissing, artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1 van de Conventie van Genève, artikel 17 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en artikel 4 van de Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake de minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, onderneemt verzoeker, na een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en de zorgvuldigheidsplicht, een poging om de motieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

Vooreerst voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing gebaseerd is op enkele tegenstrijdigheden of omissies tussen zijn verklaringen en deze van zijn echtgenote of tussen de verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, maar vooral op onduidelijkheden. Hij hekelt dat de dossierbehandelaar hem tijdens het heel kort interview, iets meer dan drie uur vertaling inbegrepen, niet heeft geconfronteerd met de kritiek in de bestreden beslissing en dat hij aldus niet de kans heeft gekregen om deze onduidelijkheden uit te klaren tijdens het persoonlijk onderhoud. Hij heeft daarentegen zijn volledige medewerking verleend, wat niet enkel blijkt uit zijn verklaringen maar ook uit de vele documenten die hij heeft verzameld.

Verzoeker benadrukt dat hij enkel en alleen over de Syrische nationaliteit beschikt en niet de Senegalese bezit, maar slechts een “echt” vals paspoort heeft (een officieel boekje, dat echter deels ingevuld werd met valse gegevens) waarvan de gegevens niet stroken met zijn werkelijke situatie, hetgeen ook blijkt uit het neergelegde certificaat de nationalité op basis waarvan het paspoort werd uitgereikt. Dit certificaat stelt dat verzoeker Senegalees is omdat hij in Senegal geboren is en ook zijn vader in Senegal geboren is. Echter, verzoeker noch zijn vader werden in Senegal geboren. Verzoeker verwijst naar de door hem neergelegde documenten waaruit blijkt dat hij in Aleppo (Syrië) werd geboren, dat ook zijn beide ouders in Syrië geboren zijn en dat zijn kinderen als Syriërs in Aleppo geboren zijn uit Syrische ouders. Hieruit blijkt volgens verzoeker aldus dat hij geen Senegalees is en dat de gegevens vermeld op het certificaat de nationalité op basis waarvan het Senegalees paspoort werd uitgereikt dus niet correct zijn en dit derhalve een vals document is. Verzoeker merkt ook op dat het Senegalees paspoort op 27 oktober 2018 is vervallen en dat er geen enkele zekerheid is dat een aanvraag tot hernieuwing van dit paspoort niet zou leiden tot de onthulling van voormelde fraude. Hij wijst erop dat het vervalsen of het gebruiken van vervalste documenten in Senegal strafbaar is. Artikel 137 van het Senegalese strafwetboek voorziet in een gevangenisstraf van 6 maand tot drie jaar en een boete van 20000 tot 500000 Fr, dit ongeacht de mogelijke vervolging wegens omkoping van ambtenaren. Omdat hij vreest in Senegal te worden vervolgd, kan of wil verzoeker zich niet aanbieden bij de Senegalese ambassade om een bewijs af te halen dat hij niet over de Senegalese nationaliteit beschikt. Hij vreest in dat geval ook de aandacht op zijn gezin te trekken (zijn echtgenote die thans niet meer over een legaal verblijf beschikt en zijn zonen) en dat de administratieve toestand van het gezin onder de loep zou worden genomen. Deze angst is des te groter daar het gezin thans niet over genoeg geld beschikt om smeergeld te kunnen betalen. Verzoeker besluit dat er dus geen enkele zekerheid bestaat dat hij een hernieuwing van zijn paspoort zou kunnen bekomen, vermits het eerste paspoort onrechtmatig afgeleverd werd op grond van een valse nationaliteitsverklaring. Het risico verbonden aan een dergelijke aanvraag is bovendien groot vermits hij kan veroordeeld worden tot een gevangenisstraf en deze veroordeling tot een uitwijzing kan leiden. Verzoeker merkt nog op dat indien hij werkelijk sinds 2013 de Senegalese nationaliteit zou hebben, zijn kinderen op basis hiervan ook de Senegalese nationaliteit zouden kunnen verkrijgen. Dit is echter niet het geval. Verzoekers dochter I. verkreeg immers de Senegalese nationaliteit via haar huwelijk in 2014 met een Senegalese man. Verzoeker meent ook dat de bestreden beslissing een interne tegenstrijdigheid bevat waar enerzijds wordt gesteld dat hij zou verzuimd hebben om de mogelijke legale verblijfsmogelijkheden te hebben uitgeput en anderzijds wordt gesteld dat hij over de Senegalese nationaliteit beschikt. Immers, aangezien een paspoort (al dan niet “vals”) op zijn naam werd afgeleverd, kan hij geen aanspraak maken op een verblijfstitel voor vreemdelingen of residenten in Senegal. Waarom zou een Senegalese onderdaan die inherent recht op verblijf heeft, immers een regularisatie van verblijf als vreemdeling aanvragen?

Verzoeker kan dus geen verblijfstitel voor vreemdelingen of residenten in Senegal aanvragen zonder meteen het gebruik van een vals paspoort te bekennen. De vraag naar zijn mogelijke verblijfstitel in Senegal is naar mening van verzoeker aldus nutteloos en zinloos.

Verzoeker stelt nog dat hem *a posteriori* en in het kader van een verzoek om internationale bescherming moeilijk kan verweten worden een eventuele "slechte" keuze te hebben gemaakt en dus voor een vals Senegalees paspoort te hebben gekozen, terwijl hij volgens het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de mogelijkheid had om een verblijfstitel te bekomen en aan de voorwaarden zou hebben voldaan om zulke verblijfstitel te bekomen. Verzoeker betwist overigens dat hij in Senegal aan verblijfsdocumenten had kunnen geraken. Hij stelt dat hij slechts over een tijdelijk verblijf in Senegal kan beschikken via een werkvergunning die jaarlijks hernieuwd werd zolang hij over vast werk beschikte. Bij zijn terugkeer uit Egypte diende hij trouwens een visum te vragen en te betalen om terug naar Senegal te kunnen keren. Hij kan omwille van zijn talrijke reizen naar het buitenland (Egypte, Liberia, Sierra Leone, China, Guinee, Ivoorkust) ook geenszins beweren onafgebroken in Senegal te hebben verbleven, noch tot de economie van Senegal te hebben bijgedragen vermits hij meestal in het buitenland betaald werd. Hij vertoonde bovendien geen investeerder profiel dat in aanmerking zou komen voor een verblijfstitel in Senegal. De textielzaak die hij probeerde op te starten was immers een kleinschalige zaak waarvan de omvang niet eens in aanmerking kon komen en daarbij heeft de zaak maar heel kort bestaan. Verzoeker besluit dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen haar redenering dan ook steunt op loutere hypothesen die door geen enkele objectieve informatie of gegeven gestaafd worden. De expat blog (stuk 26 toegevoegd aan het verzoekschrift) toont duidelijk aan dat in de periode voor zijn vertrek uit Senegal geen uniforme regel bestond voor de toekenning van verblijfsdocumenten, aldus verzoeker, die benadrukt dat zijn belang volledig anders is ten opzichte van het belang van deze bloggers. Hij vreest immers naar Syrië te worden uitgewezen, waar de meeste bloggers afkomstig blijken te zijn van Frankrijk.

Verzoeker benadrukt tenslotte dat het gedrag van zijn echtgenote en haar terugkeer naar Senegal niet inhoudt dat hij geen vrees zou hebben bij terugkeer naar Senegal. Zij is met heel veel heimwee en verdriet vanuit Senegal vertrokken waar zij haar kinderen moest achterlaten om haar echtgenoot te vervoegen. Zij kon in België niet wennen en leed naar depressie. Toen hun zoon ziek werd was dit het aangeven voorwendsel om naar Senegal terug te keren. Verzoeker weet niet of de ongerijmdheden in de verklaringen van zijn echtgenote toe te schrijven zijn aan haar depressie of aan haar intieme wens niet in België te blijven en haar kinderen te gaan vervoegen. De situatie van verzoeker in geval van terugkeer naar Senegal kan in geen geval gelijkgesteld worden met de situatie van zijn echtgenote, al was het maar omdat hij zich in Senegal schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf, namelijk het bezitten en gebruiken van een valselijk bekomen Senegalees paspoort, hetgeen hem rechtstreeks naar de gevangenis kan leiden en verder naar een mogelijke uitwijzing naar Syrië. Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij geen dubbele nationaliteit bezit en dat hij evenmin over een rechtmatig en geldig verblijf in Senegal beschikt, noch kan beschikken zodat hij over geen enkel verblijfsalternatief beschikt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt dat hij niet naar Syrië kan worden teruggestuurd, hetgeen expliciet inhoudt dat aan zijn Syrische nationaliteit niet kan worden getwijfeld en impliciet inhoudt dat erkend wordt dat er een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade bestaat in geval van terugkeer naar Syrië. Het logische besluit is volgens verzoeker dan ook dat hij als vluchteling wordt erkend.

2.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: verzoekers Syrisch paspoort met visum voor Senegal, een fiche familiesamenstelling met vertaling in het Frans, een uitnodiging van verzoekers schoonbroer dd. 12 juli 2013 om twee maanden naar Senegal te komen, verzoekers Senegalees paspoort, een Certificat de Nationalité Sénégalaise op naam van verzoeker dd. 10 oktober 2013, de Syrische paspoorten en identiteitskaart van verzoekers overleden vader en een document van wijziging familienaam, de geboorteakte van verzoekers jongste zoon, twee Syrische paspoorten van verzoekers jongste zoon, een fiche van de burgerlijke stand, schooldiploma's van verzoekers jongste zoon, een huwelijkscertificaat van verzoekers dochter, een uittreksel uit het huwelijksboekje van verzoekers dochter, een Certificat de Nationalité Sénégalaise op naam van verzoekers dochter, het Senegalees paspoort van verzoekers dochter, een certificaat van religieus huwelijk, het Syrisch paspoort van verzoekers dochter, het Syrisch paspoort van verzoekers echtgenote, een medisch attest van verzoekers echtgenote, documenten van het Chinese bedrijf Ningbo Shuangma Machinery Industry Co., LTD, foto's van betogingen in Brussel waaraan verzoeker deelnam, het artikel "*Fraude sur l'électricité: SIPLAST de Zoheir Wazni trafiquait ses compteurs*", het artikel "*Escroquerie à SIPARCO et SIPLAST, Les milliards de la discorde*" van 8 april 2015, het artikel "*La Douane réclame 3*

milliards à Siplast”, het document *“Quels sont les papiers pour être résident au Sénégal”* en een uittreksel uit het Senegalese strafwetboek.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat hij het CGVS verhindert een correct zicht te krijgen op zijn nationaliteit(en), alsook zijn verblijfssituatie en statuut in Senegal en dus zijn eventuele nood aan bescherming. Dit besluit steunt inzonderheid op de vaststellingen en overwegingen dat (i) verzoeker en zijn echtgenote doelbewust de Belgische autoriteiten trachtten te misleiden door valse verklaringen af te leggen met betrekking tot hun verblijf in Senegal, (ii) uit de voorhanden zijnde landeninformatie blijkt dat de Senegalese nationaliteitswetgeving mogelijkheden biedt tot het verwerven van de Senegalese nationaliteit en dat de Syrische nationaliteitswetgeving bovendien het dubbel staatsburgerschap toestaat, uit zijn verklaringen blijkt dat hij op de hoogte is van de mogelijkheden om als buitenlander de Senegalese nationaliteit te verwerven, zijn dochter bovendien de Senegalese nationaliteit heeft verworven via haar huwelijk met een Senegalees burger en ook zijn zoon A.S. de naturalisatieprocedure heeft opgestart, bovendien kan worden aangenomen dat hij in aanmerking komt voor het verwerven van de Senegalese nationaliteit zoals wordt toegelicht, hij zijn verblijfsmodaliteiten in Senegal niet staat met de nodige stukken, het zeer weinig aannemelijk is dat hij, een hoog opgeleide man die gedurende 11 jaar zijn hoofverblijfplaats in Senegal had, die sinds 2010 niet meer naar Syrië is teruggekeerd en die momenteel ook niet naar Syrië wil terugkeren, de diverse mogelijkheden op een langdurig, legaal verblijf of de naturalisatieprocedure in Senegal niet benutte of trachtte te benutten en in plaats daarvan opteerde voor een riskante reis naar Europa met onzekere uitkomst, er bovendien duidelijke aanwijzingen zijn dat hij effectief over een geldig en authentiek Senegalees paspoort beschikt, hij weliswaar verklaart dat het om een vals Senegalees paspoort gaat en dat de smokkelaar alle geplogenheden voor de aanvraag van een Schengenvisum voor hem heeft geregeld doch deze uitleg geenszins geloofwaardig is daar hij ongeloofwaardige verklaringen aflegt omtrent zijn visumaanvraag en hij twijfelachtige verklaringen aflegt omtrent zijn reis naar Europa en de vaststelling dat zijn echtgenote vrijwillig naar Senegal is teruggekeerd, zij schijnbaar zonder problemen Senegal kan in- en uitreizen én er bovendien makkelijk een verblijfsvergunning kan bekomen bevestigt dat hij en zijn gezinsleden er effectief over een verblijfsalternatief (kunnen) beschikken, (iii) er los van de naturalisatieprocedure nog andere mogelijkheden bestaan om in Senegal een verblijfsvergunning te verkrijgen, (iv) er geen redenen zijn om te veronderstellen dat hij Senegal heeft verlaten als gevolg van een gegronde vrees voor vervolging zoals vastgelegd in de vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade zoals vastgelegd in de definitie van subsidiaire bescherming, (v) hij en zijn echtgenote flagrant tegenstrijdige verklaringen afleggen omtrent het overlijden van zijn vader en moeder, wat erop wijst dat hij niet zijn volledige medewerking aan het onderzoek van zijn asielmotieven wenst te geven en (vi) de identiteitsdocumenten van hem en zijn gezinsleden, de documenten van de Syrische burgerlijke instanties en de documenten met betrekking tot zijn opleiding en zijn professionele bezigheden hoogstens hun identiteit, Syrische nationaliteit en herkomst bevestigen, elementen welke niet ter discussie staan en ook de aangifte bij de Belgische federale politie met betrekking tot het verlies van documenten op geen enkele manier duidelijkheid verschaft over de omstandigheden van zijn verblijf in Senegal en zijn eventuele (verblijfs)status in het land.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 4 september 2018 (CG nr. 1419681Z), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de

beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

In zoverre verzoeker daarnaast de schending aanvoert van artikel 149 van de Grondwet, dat luidt als volgt: *“Elk vonnis is met redenen omkleed. Het wordt in openbare terechtzitting uitgesproken.”*, benadrukt de Raad dat dit artikel niet van toepassing op beslissingen die door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet, aangezien deze bestuurshandelingen betreffen en geen jurisdictionele handelingen.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “ a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand

is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.” Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, BS. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon “die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip “land van herkomst”. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als “het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats” (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling “het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft” verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

2.6. *In casu* dient na de lezing van het administratief dossier te worden vastgesteld dat verzoeker, wiens Syrische nationaliteit niet wordt betwist, niet tegemoet komt aan de plicht tot medewerking die op hem rust en geen duidelijk zicht wenst te bieden op zijn nationaliteit(en), zijn reële verblijfsituatie en statuut in Senegal en dus op zijn eventuele nood aan bescherming.

2.6.1. Zo wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er in de bestreden beslissing vooreerst op dat verzoeker en zijn echtgenote doelbewust trachtten de Belgische autoriteiten te misleiden door valse verklaringen af te leggen met betrekking tot hun verblijf in Senegal: “Bij het invullen van de Vragenlijst en de Verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde uw echtgenote dat ze tot 2012 onafgebroken in Syrië had verbleven. Nadien zou ze respectievelijk in Dakar, Egypte, en (opnieuw) Dakar hebben verbleven alvorens via Turkije naar Europa te zijn gereisd (zie Verklaring, S.(...), vraag 10, 31). Nog volgens haar deed het oorlogsgeweld haar beslissen om in 2012 Aleppo te verlaten (zie Vragenlijst, S.(...), vraag 3.5). U liet van uw kant optekenen dat u tot eind 2010 in Aleppo heeft gewoond. Nadien zou u tot en met 2011 in Senegal hebben gewerkt, rond 2012 naar Egypte zijn verhuisd, in 2013 teruggekeerd zijn naar Dakar, en vervolgens in 2014 via Spanje naar België zijn gereisd (zie Verklaring, A.(...), vraag 10, 31 - zie Vragenlijst vraag 3.5). Die voorstelling van jullie levensloop strookt geenszins met wat u tijdens het persoonlijk onderhoud liet optekenen. Daar gaf u namelijk te kennen dat u sinds 2000 in Afrika werkt en dat u en uw echtgenote sinds 2003 in Senegal verbleven, occasionele (korte) bezoeken niet te na gesproken (zie CGVS, p. 4-5, 13).

Uit het bovenstaande blijkt dat jullie doelbewust verzaakten aan de medewerkingsplicht die op iedere verzoeker rust en die vereist dat men van in het begin van de asielprocedure alles in het werk stelt om de bevoegde asielinstanties een volledig en correct beeld te bieden van alle elementen die van belang kunnen zijn bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming.

Niet enkel wijst het er op dat u en uw echtgenote geen zicht wensen te bieden op jullie verblijf en verblijfsmodaliteiten in Senegal, het doet ook ernstig afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid.”

Verzoeker betwist in het verzoekschrift voormelde tegenstrijdigheden niet doch voert aan dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet werd geconfronteerd met de kritiek in de bestreden beslissing en dat hij aldus niet de kans heeft gekregen om deze onduidelijkheden uit te klaren tijdens het persoonlijk onderhoud, wat een schending uitmaakt van artikel 17, § 2 van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, dat luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor tegenstrijdigheden vaststelt in de verklaringen van de asielzoeker of vaststelt dat er relevante elementen ter staving van de asielaanvraag ontbreken, stelt hij de asielzoeker in de loop van het gehoor in de gelegenheid om hier uitleg over te geven.”*. De Raad wijst er te dezen op dat in het Verslag aan de Koning bij het Koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen wordt gesteld: *“Ten einde de asielzoeker voldoende in de gelegenheid te stellen om, overeenkomstig artikel 48/6 van de wet, zo volledig mogelijk de tot staving van de asielaanvraag noodzakelijke elementen aan te voeren, dient de ambtenaar de asielzoeker vooreerst de kans te geven inconsistenties of tegenstrijdigheden in zijn verklaringen op te helderen.*

De verplichting te confronteren met tegenstrijdige verklaringen betreft niet alleen de andersluidende verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken of op het Commissariaat-generaal, maar ook de andere verklaringen die de asielzoeker heeft afgelegd en die in het administratieve dossier voorkomen.

Alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt dienen aan de asielzoeker voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken.

Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen.

(...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.” De Raad benadrukt dat artikel 17, § 2 van voornoemd Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 dus enkel betrekking heeft op tegenstrijdigheden dewelke tijdens het gehoor naar boven komen. Het is echter niet steeds mogelijk reeds ten tijde van een gehoor elke verklaring in strijd met eerder afgelegde verklaringen vast te stellen, terwijl verzoeker als enige persoon in principe wél kan weten wat hij eerder heeft verklaard. Genoemd artikel voorziet overigens geen sanctie in geval werd nagelaten de verzoeker om internationale bescherming te confronteren met tegenstrijdige verklaringen die hij heeft afgelegd. Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de in de bestreden beslissing aangehaalde tegenstrijdigheden, wat hij ook poogt te doen. Zo verklaart hij dat zijn echtgenote, die haar kinderen in Senegal moest achterlaten om haar echtgenoot te vervoegen, met veel heimwee en verdriet vanuit Senegal is vertrokken. Zijn echtgenote kon volgens verzoeker in België niet wennen en leed aan depressie. Toen hun zoon ziek werd was dit het ideale voorwendsel om naar Senegal terug te keren. Verzoeker stelt niet te weten of de ongerijmdheden van zijn echtgenote toe te schrijven zijn aan haar depressie of aan haar intieme wens niet in België te blijven en haar kinderen te gaan vervoegen. Met dergelijke uitleg overtuigt verzoeker echter geenszins. Verzoeker gaat er vooreerst aan voorbij dat zowel hijzelf als zijn echtgenote bij aanvang van de asielprocedure leugenachtige verklaringen hebben afgelegd en hun langdurig verblijf in Senegal hebben pogen te verbergen. Verzoekers uitleg kan overigens allerm minst verklaren waarom zijn echtgenote bij haar aankomst in België verklaarde dat ze tot 2012 onafgebroken in Syrië had verbleven, terwijl ze blijkens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen sinds 2003 samen met hem onafgebroken in Senegal heeft verbleven, occasionele korte bezoeken buiten beschouwing gelaten. Het houdt geen steek dat zij, wanneer zij heimwee had en eigenlijk terug wilde keren naar haar kinderen in Senegal, de Belgische asielinstanties bewust trachtte te misleiden en valse verklaringen aflegde, precies met betrekking tot haar verblijf in Senegal. Niets belette verzoekers echtgenote overigens om afstand te doen van haar verzoek om internationale bescherming en gewoon terug te keren naar Senegal, wat zij ook deed.

2.6.2. Verzoeker benadrukt in het verzoekschrift dat hij enkel over de Syrische nationaliteit beschikt en dat hij niet tevens de Senegalese nationaliteit bezit. Nochtans zijn er duidelijke aanwijzingen dat verzoeker over een authentiek Senegalees paspoort beschikt en dienvolgens Senegalees onderdaan is. Verzoeker beweert dat het een *“echt”* vals paspoort betreft, waarmee hij bedoelt dat het een op basis van valse gegevens en documenten authentiek paspoort aangemaakt door de Senegalese autoriteiten is, doch slaagt er niet in de Raad hiervan te overtuigen.

Verzoeker verwijst naar het door hem bijgebrachte certificaat de nationalité, op basis waarvan volgens hem zijn paspoort werd uitgereikt en waarin wordt gesteld dat hij Senegalees is omdat hij in Senegal geboren is en ook zijn vader in Senegal geboren is, hetgeen wordt tegengesproken door de voorgelegde Syrische documenten. De gegevens vermeld op het certificaat de nationalité zijn dus niet correct en dit is derhalve een vals document, aldus verzoeker. De Raad merkt te dezen vooreerst op dat verzoeker slechts een kopie, namelijk een foto van het certificaat de nationalité, neerlegt waarvan de authenticiteit op geen enkele wijze kan worden nagegaan. De Raad gelooft verzoeker overigens waar hij stelt dat het een vals document betreft. Het is de Raad immers volstrekt onduidelijk waarom een rechtbank zou hoeven te attesteren dat iemand Senegalees door geboorte is, en dan nog pas wanneer de persoon in kwestie de leeftijd van 51 jaar heeft bereikt. Een Senegalees door geboorte beschikt immers van kinds af aan over de nodige documenten zodat geen tussenkomst van een rechtbank vereist is om een Senegalees paspoort te kunnen verkrijgen. Het is bovendien evident dat de rechter geenszins op basis van de in het certificaat vermelde doch niet bestaande documenten tot het besluit is kunnen komen dat verzoeker in Senegal geboren is uit een vader die eveneens in Senegal geboren is. Uit de door verzoeker voorgelegde documenten immers blijkt dat hij, noch zijn vader in Senegal geboren is zodat er van hen vanzelfsprekend geen Senegalese geboorteaktes voorhanden zijn. Aan het certificaat de nationalité kan dan ook geen enkele objectieve bewijswaarde worden verleend. Verzoeker toont echter op geen enkele wijze aan dat dit document werkelijk de basis vormde voor de aanvraag en opmaak van zijn Senegalees paspoort. De versie van de feiten zoals in het verzoekschrift wordt geschetst, namelijk dat het een authentiek paspoort betreft dat door de Senegalese autoriteiten werd aangemaakt op basis van valse gegevens en documenten, wordt door de Raad bovendien volstrekt ongeloofwaardig geacht aangezien de Senegalese autoriteiten bij het aanmaken van het paspoort makkelijk zouden kunnen achterhalen dat de gegevens in het certificaat de nationalité onjuist zijn of dit document een vervalsing betreft. Verzoekers stelling dat het paspoort een authentiek paspoort betreft dat werd aangemaakt op basis van een vals certificaat de nationalité, wordt overigens door hem zelf onderuit gehaald waar hij op pagina 15 van het verzoekschrift opmerkt dat het paspoort werd afgeleverd slechts 18 dagen na de zagezegde toekenning van de nationaliteit en hierbij aangeeft dat dit "ongeloofwaardig – onmogelijk" is. Gelet op het voorgaande, rijst dan ook het vermoeden dat verzoeker in werkelijkheid de Senegalese nationaliteit heeft verworven op basis van een andere grond, zoals bijvoorbeeld zijn langdurig verblijf in het land, en hij thans, na confrontatie met een negatieve beslissing, bewust een vals document neerlegt teneinde de nodige twijfel te zaaien omtrent zijn dubbele nationaliteit.

Verzoekers stelling in het verzoekschrift dat het om een authentiek paspoort zou gaan dat echter werd afgeleverd op basis van een vals certificaat de nationalité, staat overigens haaks op zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud, waar hij liet optekenen dat hij een vals paspoort onder zijn identiteit liet opmaken door de smokkelaar tegen betaling van 2000 dollar (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 10). In deze versie van de feiten is het de Raad echter volstrekt onduidelijk waarom hij bij het laten aanmaken van een vals paspoort ook een vals document van Senegalese nationaliteit zou nodig hebben. De Raad merkt hierbij nog op dat uit het paspoort blijkt dat verzoeker onder andere in juni-juli 2014 naar China reisde met het Senegalees paspoort, dat hij in januari 2014 met dit paspoort Senegal verliet, hiermee naar Egypte reisde, en dat hij hiermee ook verschillende reizen naar Ivoorkust ondernam in mei, juni en juli 2014. Dat verzoeker zijn Senegalees paspoort gebruikt heeft om in 2014 naar China, Egypte en Ivoorkust te reizen, valt echter op geen enkele wijze te rijmen met zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud dat het een vals paspoort betreft dat hij liet aanmaken voor zijn reis naar Europa. Verzoeker ontving zijn Schengenvissum immers pas op 10 december 2014. De Raad acht het bovendien volstrekt ongeloofwaardig dat de grensautoriteiten van Senegal, China, Egypte én Ivoorkust geen van allen zouden hebben opgemerkt dat het om een vals paspoort zou gaan. Dat het paspoort in kwestie een door de smokkelaar vervalst paspoort zou zijn, zoals verzoeker beweerde tijdens het persoonlijk onderhoud, kan dus geenszins in redelijkheid worden aangenomen. Over een reis naar China repte verzoeker bovendien met geen enkel woord tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Dit bevestigt dus opnieuw de vaststelling dat verzoeker de Belgische autoriteiten doelbewust poogt te misleiden. Tot slot wijst de Raad erop dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat hij zijn vals Senegalees paspoort niet kon voorleggen omdat de smokkelaar het na aankomst in Spanje van hem afnam en dat hij niet weet wat er nadien met de smokkelaar gebeurde (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 11), hetgeen niet strookt met zijn verklaringen op pagina 15-16 van het verzoekschrift dat de smokkelaar het valse paspoort 'later' aan zijn familie in Senegal heeft teruggegeven. Verzoekers wisselende verklaringen bevestigen het vermoeden dat hij doelbewust documenten achterhield tijdens zijn asielprocedure en geen zicht wenst te bieden op zijn werkelijke situatie.

Verzoeker laat overigens tot op heden na zijn origineel Senegalees paspoort voor te leggen doch brengt slechts een kopie bij van een aantal pagina's van dit paspoort, waardoor niet uit te sluiten valt dat hij nog andere informatie vervat in het paspoort poogt te verhullen.

Bovendien kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing nog wordt overwogen als volgt: ***“Er zijn vervolgens duidelijke aanwijzingen dat u effectief over een geldig en authentiek Senegalees paspoort beschikt.***

Uit de informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd blijkt dat u op 10 december 2014 via het Spaans consulaat in Dakar een Schengenvisum voor vijftien dagen verkreeg op basis van professionele redenen. Het visum werd aangevraagd middels een Senegalees paspoort onder uw identiteitsgegevens (zie 1355.txt, toegevoegd aan het administratief dossier). U verklaart weliswaar dat het om een vals Senegalees paspoort ging en dat de smokkelaar alle geplogenheden voor u heeft geregeld, maar die uitleg is geenszins geloofwaardig.

Om te beginnen zijn uw verklaringen omtrent uw visumaanvraag ongeloofwaardig. U verklaart dat u van de smokkelaar een paspoort en een visumdossier werd toegestopt waarmee u zich persoonlijk bij het Spaans consulaat moest aanbieden in het kader van de visumprocedure (zie CGVS, p. 4, 10). De aanvraagprocedure voor een Schengenvisum verloopt volgens een geijkte procedure en vereist dat u aan de voorwaarden voldoet zoals geformuleerd in artikel 14 van de visumcode (zie Landeninformatie, visumcode). Bij het indienen van de aanvraag en bij het binnenkomen van de Europese unie bestaat de kans dat u hier over zou worden bevraagd. Er mag dus redelijkerwijs worden verwacht dat u op de hoogte was van de inhoud van het visumdossier. Dat was volgens u niet het geval: u heeft het dossier zelfs niet ingekeken. U beweert dat de smokkelaar liet optekenen dat u een eigen bedrijf had maar u weet niet welk soort bedrijf het was of hoe het bedrijf heette. Evenmin weet u wie uw borgpersoon in Spanje was. Er zou een som geld aan de kant gezet zijn als borg maar u weet niet over welke som het ging en bij welke bank het geld was ondergebracht. Daarnaast kan u niets over de reisverzekering vertellen. Volgens u zou de smokkelaar dit in orde hebben gebracht, samen met de boeking van het hotel en het boeken van de vliegtickets (zie CGVS, p. 10). Uw beweerde onwetendheid doet de nodige twijfels rijzen bij de geloofwaardigheid van uw verklaringen.

Die twijfels worden versterkt door uw twijfelachtige verklaringen omtrent uw reis naar Europa. Zo kan u niet uitleggen waarom de smokkelaar het nodig achtte om u bij uw reis naar Europa te vergezellen en op die manier het risico te lopen bij een eventuele controle te worden onderschept. Hiermee geconfronteerd houdt u het er bij dat hij ‘iets te doen had in Europa’. Na aankomst zou u hem het uitstaand bedrag hebben betaald, waarna hij het Senegalees paspoort in beslag nam en verdween. Dergelijke gang van zaken is in de geschetste context niet geloofwaardig en onderstreept het vermoeden dat u wel degelijk over een authentiek Senegalees paspoort beschikt. U legt niet het minste begin van bewijs voor om het ongeloofwaardig karakter van uw verklaringen hieromtrent teniet te doen.”

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift niet de minste concrete poging onderneemt om deze motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen zodat deze onverminderd overeind blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de Raad te overtuigen dat het door hem gebruikte Senegalees paspoort, waarmee hij meerdere reizen ondernam en ook een Schengenvisum bewaarde, een vals dan wel een frauduleus verkregen authentiek paspoort zou zijn. Het komt de Raad niet toe te speculeren waarom het paspoort verkeerdelijk Dakar vermeldt als verzoekers geboorteplaats. Verzoekers ongeloofwaardige, tegenstrijdige en wisselende verklaringen over dit paspoort en zijn manifest gebrek aan medewerking om een duidelijk zicht te bieden op zijn verblijfssituatie en statuut in Senegal indachtig, kan dit loutere feit naar het oordeel van de Raad echter op zich niet volstaan om aan te tonen dat er fraude gepleegd werd bij het aanvragen en/of afleveren van zijn paspoort. Verzoeker merkt in het verzoekschrift nog op dat zijn paspoort op 27 oktober 2018 is komen te vervallen. Aangezien hem op 28 oktober 2013 door de Senegalese autoriteiten een paspoort werd afgeleverd, hetgeen noodzakelijkerwijze impliceert dat deze autoriteiten hem als onderdaan beschouwden, en hierbij geen fraude aan het licht is gekomen, kan echter niet worden ingezien waarom verzoeker thans geen hernieuwing van zijn paspoort zou kunnen bekomen. De in het verzoekschrift geuite vrees dat een aanvraag tot hernieuwing van zijn paspoort zou kunnen leiden tot onthulling van de fraude die werd gepleegd bij het verkrijgen van zijn paspoort in 2013 en dat hij om deze reden vervolgd kan worden, is in het licht van het voorgaande geenszins overtuigend. Waar verzoeker nog aanhaalt dat hij op die manier ook de aandacht zou vestigen op zijn in Senegal wonende familieleden, waaronder zijn echtgenote die volgens hem thans niet meer over een legaal verblijf beschikt, volstaat het erop te wijzen dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud verklaarde dat zijn echtgenote in Senegal wél een verblijfsvergunning heeft (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 14).

Bovendien blijkt uit de kopie van het Syrisch paspoort van verzoekers echtgenote dat zij in 2015-2016 met dit document probleemloos en zonder visum Senegal kon in- en uitreizen, wat meteen verzoekers bewering onderuit haalt als zou zijn echtgenote bij haar terugkeer naar Senegal op 1 juli 2016 geen verblijfsvergunning hebben gehad. Verzoeker slaagt er op basis van zijn verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud evenmin in aannemelijk dat zijn jongste zoon M.A. geen legaal verblijf zou hebben in Senegal. Gevraagd of er voor hem geen mogelijkheden zijn om een vergunning te krijgen, kwam verzoeker niet verder dan *"Ik weet het niet, misschien omdat ik niet daar ben, niet meer was, dat die dingen verwaarloosd waren."* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 15). Het kan de Raad echter geenszins overtuigen dat een jongeman, die jarenlang legaal in Senegal kon verblijven op basis van de werkvergunning van zijn vader, wiens moeder legaal in het land verblijft, wiens broer een naturalisatieprocedure heeft lopen, wiens zus de Senegalese nationaliteit heeft verkregen en wiens vader tevens Senegalees staatsburger is, zoals moet worden geconcludeerd uit verzoekers Senegalees paspoort, geen legale verblijfsstatus zou hebben of zou kunnen verkrijgen. Bovendien bepaalt artikel 10 van de Senegalese nationaliteitswetgeving dat minderjarige kinderen (verzoekers zoon M.A. was in 2013 13 jaar) waarvan één van de ouders de Senegalese nationaliteit verwerft, eveneens deze nationaliteit verkrijgen.

In zoverre verzoeker nog argumenteert dat het feit dat zijn dochter enkel de Senegalese nationaliteit kon verwerven via haar huwelijk aantoonde dat hijzelf niet over de Senegalese nationaliteit beschikt, kan hij evenmin worden gevolgd. Dat verzoekers dochter zich diende te beroepen op haar huwelijk met een Senegalees teneinde de Senegalese nationaliteit te verkrijgen, toont slechts aan dat zij niet voldeed aan de voorwaarden zoals bepaald in de artikelen 8-10 van de Senegalese nationaliteitswetgeving om de Senegalese nationaliteit te verwerven op basis van haar verwantschap met verzoeker.

Waar verzoeker meent een tegenstrijdigheid te ontwaren in de motivering van de bestreden beslissing waar enerzijds wordt gesteld dat hij zou verzuimd hebben om de legale verblijfsmogelijkheden te hebben uitgeput via langdurig verblijf, werk of investering doch anderzijds wordt gesteld dat hij over de Senegalese nationaliteit beschikt, gaat hij uit van een verkeerde lezing van de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet dat verzoeker in aanmerking komt om de Senegalese nationaliteit te verwerven en wordt geoordeeld dat het ongeloofwaardig moet worden geacht dat hij nooit stappen heeft ondernomen om de Senegalese nationaliteit te verwerven: *"Uit de Senegalese nationaliteitswetgeving blijkt dat buitenlanders de nationaliteit kunnen verwerven op basis van een huwelijk met een Senegalees staatsburger of op basis van tien jaar verblijf in het land. Deze termijn kan worden herleid tot vijf jaar in het geval de aanvrager een bijzondere bijdrage heeft geleverd aan het land, hetzij op artistiek, wetenschappelijk, literair, of sportief vlak. Ook het introduceren van nieuwe industrieën of nuttige uitvindingen, het oprichten van bedrijven, het ontginnen van landbouwgebieden, of meer in het algemeen de organisatie van iedere activiteit die bijdraagt aan de sociale of economische ontwikkeling van het land of het creëren van werkgelegenheid (zie Landeninformatie, COI Focus - Senegal: nationaliteitswetgeving, uittreksel Senegalees staatsblad). (...)*

Bovendien kan worden aangenomen dat u in aanmerking komt voor het verwerven van de Senegalese nationaliteit.

U verklaart weliswaar dat u geen andere nationaliteit heeft dan de Syrische en dat u nooit stappen heeft ondernomen om de Senegalese nationaliteit te verwerven. Meer nog, u beweert dat u niet voldoet aan de voorwaarden om de Senegalese nationaliteit te verwerven (zie CGVS, p. 3, 7, 8). Er zijn gegronde redenen om hier geen geloof aan te hechten. U had tussen 2003 en december 2014, een periode van om en bij elf jaar, namelijk uw hoofdverblijfplaats in Senegal, u werkte er in dienst van Siplast en had op een gegeven moment een eigen zaak (zie CGVS, p. 4, 5-7, 8). U voldeed in die zin aan de voorwaarde van tien jaar permanent verblijf in Senegal. Of u middels uw werk en profiel ook een bijzondere bijdrage aan het land heeft geleverd en op die manier in aanmerking kwam om reeds na vijf jaar de Senegalese nationaliteit te verwerven, kan op basis van de voorhanden zijnde informatie niet worden opgemaakt. Volgens u voldoet u niet aan de voorwaarden omdat u in de periode 2003-2006 tijdens het reizen uw Senegalese verblijfskaarten kwijtraakte en bij binnenkomst in Senegal steeds een nieuwe verblijfsvergunning moest aanvragen. Dit ongemak was volgens u te wijten aan een (administratief) probleem bij het ministerie van Binnenlandse Zaken (zie CGVS, p. 7). Die uitleg kan echter niet overtuigen aangezien uit uw verklaringen evengoed blijkt dat u in de periode 2003 tot 2014 steeds een jaarlijkse verblijfsvergunning ter beschikking had en dus op geen enkel moment zonder geldige vergunning in het land verbleef (zie CGVS, p. 6). U verklaart vervolgens dat uw werkgever failliet ging in 2012, waardoor u niet meer in staat was om uw werkvergunning te laten vernieuwen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in februari 2013 naar Egypte vertrok, uw Senegalese verblijfsvergunning tijdens uw verblijf in Egypte verliep, maar dat u in augustus 2013 naar Senegal kon terugkeren, het land binnenkwam met een tijdelijk visum, en dat u vervolgens met behulp van uw werkgever uw

verblijfsvergunning opnieuw kon verlengen. Volgens u diende u te betalen voor de verlenging van uw vergunning (zie CGVS, 8-10). Ook nu blijkt dat u tijdens uw verblijf in Senegal steeds een geldige verblijfsvergunning ter beschikking had. (...)

Het is bovendien zeer weinig aannemelijk dat u nooit heeft overwogen om de Senegalese nationaliteit aan te vragen.

Uit het voorgaande bleek namelijk dat uw twee kinderen wel het nut inzagen van de Senegalese nationaliteit en dat ze die hebben aangevraagd op basis van hun huwelijk met Senegalese burgers. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat uw laatste bezoek aan Syrië dateert van 2010 (zie CGVS, p. 4, 5) en dat u momenteel niet naar Syrië wil terugkeren (zie CGVS, p. 17, 19-21). Aangezien het conflict u er al jaren van weerhoudt om naar Syrië terug te keren, is het zeer merkwaardig dat u, een hoogopgeleide man die gedurende 11 jaar zijn hoofdverblijfplaats in Senegal had, de diverse mogelijkheden op een langdurig, legaal verblijf of de naturalisatieprocedure in Senegal niet benutte of trachtte te benutten (zie CGVS, p. 6-7, 8) én in plaats daarvan opteerde voor een riskante reis naar Europa met onzekere uitkomst (zie CGVS, p. 7-8, 9). Het voormelde betreft geen tegenstrijdige motivering doch bevestigt enkel het sterke vermoeden dat verzoeker wel degelijk over een authentiek Senegalees paspoort beschikt en aldus als Senegalees onderdaan moet worden beschouwd. Verzoeker betwist in het verzoekschrift nog dat hij voldeed aan de voorwaarden om de Senegalese nationaliteit te verwerven doch hij brengt geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing op basis waarvan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen correct besluit dat verzoeker tijdens zijn verblijf in Senegal van om en bij elf jaar steeds over een geldige verblijfsvergunning beschikte. Dat zijn werkvergunning jaarlijks hernieuwd diende te worden doet geen afbreuk aan dit besluit. Waar verzoeker erop wijst dat hij bij zijn terugkeer uit Egypte een visum diende aan te vragen, merkt de Raad op dat er dienaangaande in de bestreden beslissing reeds correct op wordt gewezen dat verzoeker blijkens zijn verklaringen vervolgens met behulp van zijn werkgever zijn verblijfsvergunning opnieuw kon verlengen. Dat verzoeker omwille van zijn talrijke reizen naar het buitenland niet onafgebroken in Senegal heeft verbleven verandert voorts niets aan het feit dat hij er blijkens zijn verklaringen in de periode van 2003 tot 2014 steeds een geldige verblijfsvergunning had. Dat hij niet aan de economie van Senegal heeft bijgedragen vermits hij meestal in het buitenland betaald werd en hij geen bijzonder investeerdersprofiel had, betekent slechts dat verzoeker niet in aanmerking kwam om de Senegalese nationaliteit te verwerven op basis van een verkorte verblijfsduur van vijf jaar doch wijzigt niets aan de vaststellingen dat hij tussen 2003 en december 2014 zijn hoofdverblijfplaats had in Senegal, hij er werkte in dienst van Siplast en op een gegeven moment een eigen zaak had zodat hij voldeed aan de voorwaarde van tien jaar permanent verblijf om de Senegalese nationaliteit te verwerven. Verzoeker voert nog aan dat het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde document "*Quels sont les papiers pour etre resident au Senegal*" duidelijk aantoonde dat in de periode voor zijn vertrek uit Senegal er geen uniforme regel bestond voor het al dan niet toekennen van verblijfsdocumenten. Het is de Raad evenwel volstrekt onduidelijk wat verzoeker hiermee poogt aan te tonen vermits, zo weze nogmaals herhaald, uit zijn eigen verklaringen blijkt dat hij tijdens zijn verblijf in Senegal tussen 2003 en december 2014 steeds een jaarlijkse verblijfsvergunning ter beschikking had en hij dus op geen enkel moment zonder geldige vergunning in het land verbleef.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, acht de Raad het niet geloofwaardig dat verzoeker naast de Syrische niet tevens over de Senegalese nationaliteit beschikt. Hij dient in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden hem de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden. Verzoeker maakt echter op generlei wijze aannemelijk dat er in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Senegal, noch dat hij in geval van terugkeer naar Senegal een reëel risico op het lijden van ernstige schade zou lopen zoals bepaald in artikel 48/3, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Immers, zoals reeds correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, beroept verzoeker zich louter op het verlopen van zijn werkvergunning om zijn vertrek uit Senegal te motiveren. Hij haalde geen bijkomende redenen aan voor zijn vertrek (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 9). Het hoeft echter geen betoog dat verzoeker, het voorgaande indachtig, geenszins overtuigt. Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde vrees in Senegal te worden vervolgd omdat hij zich schuldig heeft gemaakt aan een misdrijf, namelijk het bezitten en gebruiken van een valselijk bekomen Senegalees paspoort, herhaalt de Raad dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou het door hem gebruikte Senegalees paspoort, waarmee hij meerdere reizen ondernam en ook een Schengenvisum bewoog, een vals dan wel een frauduleus verkregen authentiek paspoort zijn. Verzoeker toont geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aan waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of

de persoon. Verzoeker maakte immers doorheen zijn verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Senegal zou hebben gekend of zal kennen. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet. Uit niets blijkt immers dat de situatie in Senegal in het algemeen en in Dakar in het bijzonder beantwoordt aan de criteria van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker voorgelegde documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De vele Syrische documenten bevestigen verzoekers identiteit, Syrische nationaliteit en herkomst, alsook deze van zijn familieleden, zijn huwelijk en gezinssamenstelling, het feit dat hij in Syrië zijn legerdienst heeft vervuld, zijn opleiding en professionele bezigheden, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken. De aangifte bij de Belgische Federale politie met betrekking tot het verlies van documenten heeft geen uitstaans met verzoekers asielmotieven. Aan de brief van verzoekers schoonbroer kan geen enkele objectieve bewijswaarde worden verleend. Verzoekers Senegalees paspoort, het Certificat de Nationalité Sénégalaise en het document "*Quels sont les papiers pour etre resident au Senegal*" werden hoger reeds besproken. De schooldiploma's van verzoekers jongste zoon bevestigen slechts dat hij in Dakar school heeft gelopen. Wat betreft de documenten betreffende verzoekers dochter en haar huwelijk met een Senegalees, wijst de Raad erop dat aan dit huwelijk of het verkrijgen van haar Senegalese nationaliteit op zich niet wordt getwijfeld. Het medisch attest van verzoekers echtgenote toont enkel aan dat zij in Dakar een dokter raadpleegde en voegt verder niets toe voor de beoordeling van verzoekers verzoek om internationale bescherming. Hetzelfde geldt voor de documenten van het Chinese bedrijf Ningbo Shuangma Machinery Industry Co., LTD. De artikels over het bedrijf Siplast tonen louter aan dat over dit bedrijf in de media werd bericht naar aanleiding van een fraudeschandaal, niets meer en niets minder. Uit de foto's van betogingen in Brussel waaraan verzoeker deelnam kan in zijn hoofde geen vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid in geval van terugkeer naar Senegal. Het uittreksel uit het Senegalese strafwetboek verandert niets aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers bewering als zou zijn Senegalees paspoort een vals dan wel een frauduleus verkregen authentiek paspoort zijn.

2.7. In zoverre verzoeker nog artikel 3 van het EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

In zoverre verzoeker nog aanvoert dat de zorgvuldigheidsplicht inhoudt dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen, benadrukt de Raad dat zowel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen slechts gemachtigd is om een vreemdeling als vluchteling te erkennen indien wordt aangetoond dat hij beantwoordt aan de omschrijving gegeven in artikel 1, A (2) van het vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire bescherming kan slechts worden toegekend indien voldaan is aan de voorwaarden vervat in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Een beoordeling van de belangen van de vreemdeling of een afweging van deze jegens de belangen van het onthaalland ressorteert derhalve niet onder voormelde zeer specifieke declaratieve bevoegdheid.

2.9. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.10. Waar verzoeker *in fine vraagt* om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te verwijzen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie april tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

M.-C. GOETHALS